

21 feb 2015

De originele, of onthullende, passages in de biografie van Bakker.

(een persbericht ten behoeve van uitgeverij Balans)

Deel I (hoofdstuk 1):

Uit aan mij verstrekte brieven van en aan Bakker (1939-1942) blijkt dat hij Du Perrons kritiek op Stalin deelde en dat hij in 1939/40 actief optrad tegen de aanval van de SU op Finland: p. 27-34.

De arrestatie van de joodse onderduikers motiveert Bakker om de stap naar de CPN te zetten: p. 43-53.

Bakker had in het laatste oorlogsjaar de hoofdelijke leiding van het verzet in de Zaanstreek: ook nieuw is de hoogspanning waaraan de 21-jarige blootstaat tijdens de Hongerdemonstratie van Zaanse vrouwen als Bakkers organiserende CPN wordt aangevallen door de rest van het verzet: p. 62-64.

Deel II:

Hoofdstuk 2:

De oprichting van de EVC in 1943-'44 was een sektarische en domme vergissing, hetgeen al werd ingezien door het bestuur-De Groot van juli 1945: p. 76-78.

Bakker als beginnend journalist in 'Zaans commentaar' en in *De Rode Vaan* (KPB): p. 79-85.

De rol van Bakker in het verzet tegen de koloniale oorlog met Indonesië was al wel bekend, maar bevat nieuwe elementen: p. 88-96.

Bakker valt voor het charisma van De Groot: p. 97-100.

Hoofdstuk 3:

Els Bakker heeft haar bekomst van de Sovjet-Unie, p. 124-126.

Hoofdstuk 4:

Ger Verrips vertelt over een bestuur-Wagenaar waarvoor hij eind 1956 wordt gevraagd: p. 152-153.

De geschiedschrijver van de BVD, Engelen, beweert dat er voor 1958 geen vooraanstaande communisten als informant voor de BVD optraden. De schrijver gaat uit van de omgekeerde stelling.

De visie van 'CPN-historici' die rond 1982 over *Het Rode Boekje* (1958) publiceerden, die inhield dat zij Bakker een vooropgezette karaktermoord op Gerben Wagenaar verweten, is niet houdbaar: p. 167.

Onthulling: De brochure *De CPN in de oorlog*, alias *Het Rode Boekje*, is in 1958 geschreven door partijleider Paul de Groot. Bakker heeft daar als voorbereidend 'onderzoeker' formeel net zo veel mee van doen als de andere leden van het *Dagelijkse Bestuur*: p. 167-168.

De CPN bekennt zich op het oktobercongres van 1956 tot de Nederlandse democratie: dat is haar reactie op de onthullingen over Stalin. Daarna gaat de actie van de BVD tegen de CPN in de hoogste versnelling. Ook in het private leven van Bakker grijpt de BVD in: p. 172-174. In de 35 jaar erna heeft de BVD geen staatsvijandige daad of uitspraak van Bakker, of de CPN, kunnen ontdekken. De inmenging van de BVD in de aangelegenheden van de CPN was ondemocratisch en ontoelaatbaar.

Deel III:

Hoofdstuk 5:

Bakker ontlokt minister van Defensie Visser op 14 december 1960 de erkenning dat er in Nederland, minstens op de basis Volkel, Amerikaanse atoomwapens zijn opgeslagen: p. 191-192.

Bakker en de CPN vertragen de oorlog om Nieuw-Guinea met een jaar, waardoor er van uitstel in de zomer van 1962 afstel kan komen: p. 197-203.

Hoofdstuk 6:

Bakker treedt op voor nationalisering van het aardgas, en een langzame winning: p. 209-212.

Onthulling: Op zijn 'Bakkeriaans' heb ik geschat in welke mate het kabinet-De Jong deze Nederlandse bodemschat heeft verkwanseld aan het buitenland: p. 212-214.

Bakkers aanklacht tegen de massamoord van Soeharto c.s. van 1965 wordt op dit moment door films (Oppenheimer, 2013 en 2014) en internationale rapportages onderschreven: p. 214-219.

Hoofdstuk 7:

De kwestie van *De Drie van Breda* is door Bakker geopend in zijn interpellatie tegen de vrijlating in 1966 van Lages, p. 238-243. In een historische Kamerzitting, waarin Joop Wolff namens de CPN optrad, is die door de regering-Biesheuvel voorgenomen vrijlating in 1972 voorkomen, p. 241-243.

Het behoud van het gymnasium is mede aan Bakker en de CPN te danken, die zowel plaatselijk als landelijk voorkwam dat het onderwerp in een links-rechts-stramen terecht kwam: p. 243-247.

De crisis binnen de CPN tussen 1974 en 1977 is niet eerder op deze wijze beschreven: p. 253-262.

Deel IV: hoofdstuk 9

Alle briefwisselingen in dit vierde Deel, die reflectie bieden en een inzicht op het persoonlijke leven van Bakker, zijn onbekend. Dat geldt voor de brieven van Bakker aan en van zijn dochter Marisca Milikowski en van Bakker aan Simone Walvisch. Aan het eind geldt dat voor de correspondenties van Bakker met de oud-PvdA-bewindsman Gerrit Klein en met de humanist en Europa-deskundige Max Weisglas.